

FOLK OG LAND

Nr. 24 — 9. ARGANG

LØRDAG 20. AUGUST 1960

LØSSALG 65 ØRE

ARMINIUS:

Hva norsk presse IKKE beretter om Eichmann-saken

Otto Eichmann forteller om sin bror Adolf — Drev zionistene selv handel med de ungarske jøder?

Det er pussig stille omkring den såkalte Eichmann-sak, så stille at en må spørre seg selv om de bolde forkjempere for partidemokratiet rundt omkring i de toneangivende aviser virkelig for en gangs skyld har fått dårlig smak i munnen og skammer seg aldri så lite over denne demonstrasjon av demokratisk rettshåndhevelse. For selv det meget baktalte nasjonalsosialistiske Tyskland vek tilbake for denslags brudd på folkerett og anstendighet som Israel har gjort seg skyldig i. Det er sant nok at Hitler-Tyskland en gang også kidnappet en eftersøkt person — men riktig nok tysker — på et nabolands område. Men da det ble gjort anskrik i hele den vestlige presse, i motsetning til nå, ble mannen tilbakelevert med mange undskyldninger.

Vel. Noe skrives det naturligvis om Eichmann-saken. Den er jo et ledd i et planlagt spill, hvor det foregående trekk var hurlumheien med de hakekors som alle idag aner hvem som malte. Det er et herlig dobbeltspill mellom Moskvas røde herrer og verdenszionismen — rik-

Den lille tyske politimann Adolf Eichmann, som etter 18 års tjeneste som SS-offiser drev det til å bli oberstløytnant!

tignok med forskjellig hensikt. Når det gjelder Israel så er hensikten åpenbart den å støtte opp om den vaklende løgnbygning med de 6 millioner gasede jøder og dermed beholde utpresningstaket på Adenauers Tyskland. Når det gjelder Moskva, så er det et viktig ledd i kampanjen mot Vest-Tyskland og dermed mot NATO.

Alle vet at det ingen kunst er å gjøre en fange, som behandles slik som Eichmann tilsynelatende blir det uten kontroll i et underjordisk fengsel i hendene på hatefulle fiender, til et viljeløst vrak som sier det han får beskjed om å si i «retts»salen. Det har verden sett nok av eksempler på, blandt annet i Moskvaprosessene. Derfor må også denne «retter»gang foregå i Israel hvor en har herredømme over fangen og kan sørge for at det sies det som sies skal. Da kan Israel og de røde herrer gjøre saken til det den er ment å være: et angrep på Adenauers Tyskland. Da kan en få fangen til å angi de embetsmenn i dagens Vest-Tyskland som en ønsker fjernet. Da kan en sørge for at han ikke sier noe om eventuelle misdedere blandt de tidligere nazister som idag har toppstillinger i Øst-Tyskland. Og da kan en

sørge for at det ikke blir snakket om den underlige rolle verdenzionismen etter alt å dømme har spilt når det gjelder de ungarske jøder. Vi skal komme nærmere inn på dette senere.

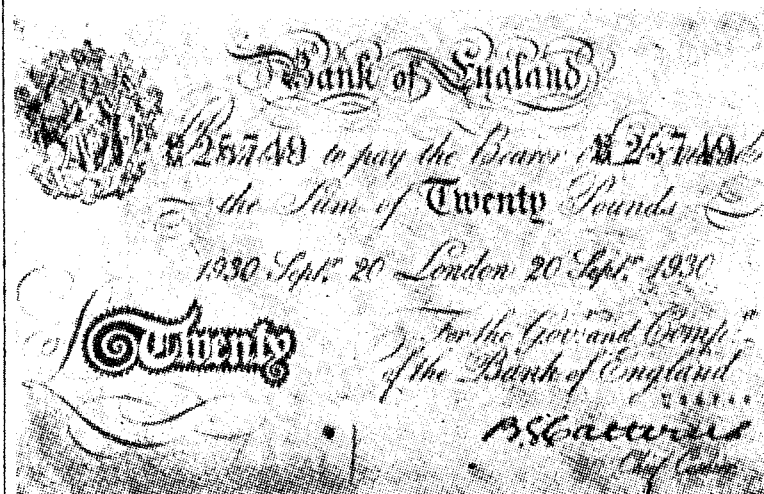
Det siste som foreligger er at skuespillet med rettssaken mot Adolf Eichmann skal finne sted en gang utpå våren. Forhandlingene skal for sikkerhets skyld føres på hebraisk, slik at ingen kan følge med, men det skal «av hensyn til anklagede» foretas en oversettelse til tysk. Den har man jo da anledningen til å fikse slik det passer. Det skal bli adgang

Forts. side 6

ANDERS MELTEIG:

VA BANQUE MED NORGES BANK?

Er Norges valutareserver sikret mot verdiforringelser?

III.

Egentlig hadde jeg ikke tenkt å sende Norges Bank flere meldesedler om ovenstående emne, men tiden står jo ikke stille, og der er kommet nye momenter til i de siste dage, som i grunnen

på en kraftig måte understreker mine tvil, for meddelelsene er langt fra beroligende.

Kampen om den engelske pund sterling — ja, om den amerikanske dollaren — (for den saks skyld) — har lenge vært igang. Den begynte i det stille så snart det mest påtrengende varebehov var stillet etter det umåtelige sluk, som var resultatet av de umålelige ødeleggelser etter den 2nen verdenskrig. Den begynte, da det viste seg at det sønderknuste og lemlestede Tyskland var overlegent i å kunne levere gode og pris-rimelige produkter, og kampen har etterhånden tilspisset seg som de tyske gull- og valuta-reserver har steget til de nu har nådd eventyrlige høyder. Kampen er blitt en kamp mot den tyske riksmark.

Atter og atter har kravet lydt fra de engelske aviser at Tyskland må re-valuere sin currency — det vil si at Tyskland må skrive opp sin riksmark. På den måte vil jo Tyskland få redusert sin evne til å konkurrere på verdensmarkedet ved å gjøre sin valuta kostbarere — det vil si legge hindringer i veien for sin eksport og stimulere sin import.

Dette er i grunnen en gjentakelse av det samme krav som i sin tid ble stillet Hitler om å legge Tyskland i gullets tvangstrøye — sagt på en annen måte: å innføre gullstandarden.

Hittil i alle fall har den tyske «Bundes-Staat» motstått ethvert krav om oppskrivning og har regulert pengeoverfloden ved å bevilge

Forts. side 8

MENALUM BEGIN, lederen av terroristorganisasjonen Irgun Zvei Leumi, i dag medlem av parlamentet i Israel (Knesset).

I mørke: lurer terroristene. Snart «henretter» de, som Aftenposten uttrykker det, en feilaktig Eichmann, snart avliver de en «de tror» er Bormann. Bare de nå ikke tar Aftenpostens redaktør neste gang, fordi de tror han er Adolf Hitler.

Er en revisjon av etterkrigsoppgjøret mulig?

Som ventelig kunne være har vi mottatt endel innlegg om diskusjonsartiklen av Siegfried under oven nevnte titel. Endel har gitt forslaget sin ubetingede tilslutning, blant annet en ansett høyesterettsadvokat utenfor våre rekker, som i et brev til redaksjonen betegner artikkelen som utmerket, ja, «jeg kan næsten si epokegjørende». Noen tidligere NS-folk har ønsket at artikkelen måtte bli sendt ut som særtrykk for videre distribuering til folk som ikke nåes gjennom «Folk og Land». Men det også dem som åpent tar avstand fra de tanker Siegfried har fremkuppet. Vi gir nedenfor plass for noen av disse innlegg:

«Siegfried»s revisjonsfor-slag i «Folk og Land» nr. 21 inviterer til diskusjon, og vil sikkert fremkalle mange innlegg. Den økonomiske erstatning som forslås for den rettskamouflerte plyndring i retts- og landssvikoppgjøret vil vel ingen innvende noe imot, selv om den nærmest er av symbolsk art. Den vil i tilfelle gi grunnlag for en modus vivendi som innledning til borgfred i den krisetid vestens ledende statsmenn har ført oss inn i.

Annerledes stiller det seg med forslaget til de fhv. NS om å erkjenne seg skyldig i høyforræderi overfor en regjering som selv hadde satt seg ut av funksjon ved rømning, etter å ha umuliggjort landets forsvar mot invasjonen. Med hvilken begrunnelse skulle en slik erkjennelse være juridisk forsvarlig overfor medlemmer som var uten enhver innflytelse på partiledelsens forhold? Medlemskapet var jo i likhet med partiprogrammet legalt, og eksilregjeringens anordninger i motsatt retning konstitusjonelt ugyldige. § 98 kan således neppe komme til anvendelse overfor de menige partimedlemmer uten en utvidet elastisk fortolkning å la § 86, selv om den unektelig ville være å foretrekke for denne. Og partiledelsens ansvar overfor den rømte regjering må sees i lys av okkupantens innvirkning, okkupasjonsforholdets midlertidige natur og eksilregjeringens manglende respekt for konstitusjonen og gjeldende lover.

En viktig innvending imot forslaget er at en fellesekjennelse om høyforræderi vil være ensbetydende med at man akviesserer ved å bli dømt som gruppe, og herved indirekte godtar den uholdbare påstand om solidarisk ansvar. Denne påstand om

kollektivt ansvar må vi tvert om søke å komme til livs. Skal vi oppnå det må vi stå fast ved at ingen er ansvarlig for annet enn ens egne, personlige handlinger, og således hverken for medlemskap eller politisk innstilling, ut over den innvirkning dette kan påvises å ha hatt i retning av straffbare handlinger.

Det er ennvidere av betydning at vi legger et nøkternt og realistisk syn på det passerte til grunn for vår innstilling, og ikke av villedet lojalitetsfølelse går inn for noen ideologisk ensrettethet. De feilgrep som med sikkerhet vites å være begått av en selv eller fra ledende politisk hold under okkupasjonen bør man være overlegen nok til å erkjenne. Gjør vi det, kan vi med desto større vekt rette våre anklager mot de representanter for hat og massepsykose som har intimidert og infisert våre rettsinstanser i oppgjørstiden.

Men hovedansvaret for massepsykosen og det hysteriske oppgjør påhviler de kretser som sto bak hetspropagandaen fra London, og som senere har besatt ledende stillinger i landet. Det er disse kretser som må gjøre innrømmelser — og av effektiv art — før det kan bli borgfred i Norge.

Først og fremst må diskrimineringen bringes til definitivt opphør, og den norske presse frigjøre seg fra løgn- og fortielsesparolen.

J. V.

Ad. Siegfried

Hvorfor kan der ikke sies høyt og tydelig fra at Nygaardsvold-regjeringen er de som er landsforredere?

Quisling begrunnet jo sin overtakelse av ledelsen i landet nettopp med det at regjeringen hadde forlatt landet i farens stund til tross for erklært nøytralitet.

Høyforræderi kan vel ikke godt overføres på en mann som forsøker å redde et herreløst land fra å bli erobret.

Landssviknavnet synes jeg vi skulde holde fast ved som et navn sannsynligvis funnet på i England og overført til Norges sauer og brukt av korrupt øvrighet

Jim Johannessen

er død, — i sin beste alder kan man si. Det er mange — altfor mange av NS-folkene som dør tidlig. Og Jim Johannessen hadde enda meget å gi til lengtende og håpende mennesker.

Han var en sjelden musikkalsk begavelse og hadde et varmt hjerte. Det er ikke få som Jim i årenes løp har gitt et minne for livet med sin violin. Selv hadde han en brennende optimisme, og en frodig og smittende fantasi.

Første gang jeg traff ham var like etter at tyskerne kom til landet. Han var da ivrig opptatt med å redde de uerstattelige kulturverdier som divisjonsmusikken rundt om i landet hadde etterlatt seg i form av håndskrevne noter.

Så ble vi da enige om at han skulle få en plattform å stå på i arbeidet. Han ble leder for Hirdmusikken. Og han var utrettelig i sitt arbeid. Han klarte å redde ikke bare notene, men førte også videre divisjonsmusikens tradisjon ved å danne musikk-korps rundt om i vårt vidstrakte land. Og det er ikke få musikere idag som har lært de første vanskelige trinn i musikkens verden, under Jim Johannessens taktstokk,

Så kom «frigjøringen». Men det ble ingen «frigjøring» for Jim Johannessen. Nu strømmet vanskelighetene inn over ham, som over alle oss andre. Men han vedble med å glede andre med sin violin i tvangsarbeidsleir — i Norge, og på restauranter — i utlandet — og tilsist også her hjemme.

Og nu er han død. Hans violin er stum. Og vi har bare minnene tilbake.

Orvar Sæther.

Forbundets representantmøte utsatt

Da det har vist seg at det foreløbig fastsatte tidspunkt for Forbundets representantmøte i september faller svært ubeleilig for mange av representantene, bl. a. fordi en regner med at det vil kollidere med skuronna, har arbeidsutvalget vedtatt å utsette møtet til i begynnelsen av november. Det nøyaktige tidspunkt vil bli bekjentgjort i god tid.

overfor NS-partiet som har vært drevet i alle år og ennå ikke er slutt på.

Skal NS virkelig foreslå å gi avkall på de erstatninger som med rette tilkommer dem?

Utplyndringsdirektoratet kan sikkert støtte staten godt under nødvendige tilbakebetalinger til NS-folk.

A. G.

Fra Skarnes til Tynset for Forbundet og avisen

I disse tider å ta sykkelen fatt og dra på vegne av Forbundet og Folk og Land for å minne noen av kjerne-troppene i Hedmark fylke om den kamp som føres hver dag for sannhet og rett og for samling av de livsbevarende krefter — skulle for den som ikke kjenner gehalten av den tidligere Nasjonal Samlings folk i disse sagnomsuste trakter synes å være litt av en olympisk oppgave. Men overalt hvor jeg kom og åpnet opp med å si til disse uknekkelige og glade adelsmennenes, som uavbrutt hører til bygdenes mest ansette folk: — «Jeg har en hilsen til Dem fra fylkestil-litsmann O. J. Lie og for-mannen Anders Hafskjold — ja da lyste — uten undtagelse alle ansikter op. Jeg følte meg som et pilbud fra Dsjengis Kan, dengang denne var blitt noenlunde snild og fre-delig.

Tiden (20/7 — 2/8) tillot ikke å besøke alle. Men de jeg traff hjemme fylgte en med ny tro på et Norge som innenfor et relativt lite område huser en til denne dag i den grad udrekelig bondeadel. Tilsammen ga de meg et pent beløp til det fortsatte arbeid. For dette er de til-

sendt kvittering fra Forbundet og Folk og Land.

Gjestfrihet, godt humør og livsoverskudd og adskillig jakt på elg og storvildt var et fellestrekk ved dem alle. Alle hadde de velfylte bokhyller av det virkelig beste. Nesten alle hadde således lest forklaringene på Afrika av Laurens van der Post: Flamingofjæren og Reisen til Kalahari.

Rendalens stortingsmann i 1940 og ordfører i over tredve år hadde netop nu brutt opp nytt land! Han spurte: Hva gjør Senterpartiet for å få småbøndene inn i sine rekker? Uten samling av store og små brukere på landsbygden kan det ikke gjøres holdt og front mot oppløsningens og dødens agenter. Det var de på det rene med alle sammen som jeg fikk anledning denne gang å besøke i området Skarnes — Kongsvinger — Vinger — Roverud — Kirkenær — Arneberg — Flisa — Våler — Heradsbygd — Elverum — Hernes — Åsta — Rena — Y. Rendal — Ø. Rendal — Tynset.

— De har ikke glemt hvem de var. De har ikke trukket strikkelue over gullhjelmen, slik som det er norsk politisk sedvane.

A. J.

Gerhardsens trygghet

Statsminister Gerhardsen sa i en tale for McMillan foreleden, at vi kjenner oss trygge sammen med England.

Jo da, en var trygg på at England i 1940 ville bringe Norge opp i krigen. Og i dag er en i selskap med England og kostebinderiet, trygg på å komme med i første rekke i en eventuell krig.

Er det den slags trygghet ridderne av det brukne gevær ønsker og tilstreber for folket?

Eller er det trygghet for, at regjering med tilbehør har et sted å rømme til, når det tar til å brenne?

Olga Bjoner.

USA er ute i hardt vær: tusenbenet mister stadig støttepunkter i kampen mot det Sovjet som det i sin tid gav verden i hendene på.

Kjøp av forretning eller kompaniskap

Velutdannet og erfaren forretningsmann, 50 år ønsker å komme i større forhold, helst i by ved Oslofjorden. Liten familie som disponerer to handelsbrev.

Har særlige forutsetninger i selvstendig virksomhet i revisjon/regnskapsbransjen, der jeg har hatt og har regnskapsarbeid og konsulentvirksomhet for næringsdrivende fra firmaer med millionomsetning til småhåndverkere og gårdbrukere. Kan også tenke meg kjøp eller leie av forretning e. l. med gode fremtidsutsikter.

Disponerer noe kapital med gode muligheter for å skaffe mere. — Billett til avisen merket «reelt tilbud», hvorefter eventuelt konferanse.

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo

Tlf. 68 88 17, priv. 67 07 79

Skyvestiger oljet m/ cadimerte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og heisbare loftstrapper.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Hva med oss?

Kongoaffæren burde være et lærerikt eksempel for folk både i og utenfor Norges land. Den har vist hva alle de fjollete frasene i virkeligheten er verdt, og den har vist at det ikke er lønnsomt for små land å spise kirsebær med de store. Heller ikke om de siste er forkledt som demokrater og menneskevenner slik som i Kongo, hvor alle de rovgriske som prøver å snyte hverandre, det være seg svarte, hvite eller gule, slår seg på brystet og utroper seg selv til fredens og menneskerettighetenes forsvarere.

For vårt blad, som ved en rekke anledninger har pekt på den i høy grad tvilsomme fordel å være med i det NATO som alle våre partipolitikere i rørende endrøktighet kastet oss inn i, er det særlig interessant å notere seg den hjelp og støtte Belgia fikk av det nydelige internasjonale broderskap.

Hva vil så Norge kunne vente seg når det røyner på? Vil ikke vi også hvis det faller seg slik på det fornegrede og undergravede USA's ville sledeferd mot undergangen, bli kastet ut til de glubende ulver uten sentimentalitet og uten takk for leietjenesten?

Det er i denne forbindelse verd å merke seg at Norge ligger i aller forreste frontlinje. Vi er allerede en rekke ganger blitt trukket midt inn i brennpunktet av internasjonale forviklinger gjennom USA's kalde krigføring mot Sovjet, og vi har fått våre alvorlige advarsler. Kan vi over hodet regne med at USA eller dets britiske haleheng vilde ta den aller ringeste risiko for å hjelpe oss hvis deres egne interesser i øyeblikket tilsier noe annet?

Eller vilde vi da som Belgia bli holdt frem for allverden som de virkelige aggressorer av de internasjonale verdensherskere som virker gjennom FN?

Alle som ikke er helt forblindet kan se at det som nå foregår i Kongo, som i resten av Afrika, bare er kampen om det europeiske konkurssbo mellom USA og Sovjet — eller kanskje i siste instans Kina, og alle disse den nye tids virkelige imperialister skjuler sine hensikter bak disse lett gjennomskuelige fraser om selvbestemmelsesrett og demokrati.

En kunde kanskje spørre seg selv hvorfor disse afrikanske buskmenn og negre, selv med faren for en ny verdenskrig som resultat, på død og liv skal påtvinges den selvbestemmelsesrett som en like hårdnakket nekter de fordrevne tyskere fra østområdene, tyskerne i Sør-Tyrol eller ungarerne, for bare å nevne noen eksempler som burde være mere nærliggende enn alle Lumumbaene. Men slikt er det ufint å spørre om i den velsignede nye verden hvor logikken og selvoppholdelsesdriften bestyrer av dagbladister.

Vel. Belgia har høstet sine bitre erfaringer og later til å være blitt klok av skade. «Fascismen reiser hodet» forteller Dagbladet, og oversatt betyr det ifølge bladet, at «det er blitt en dyp kløft mellom folket og partipolitikernes». Og da stopper også Dagbladets demokratisme, for hvis folkets store flertall ikke støtter partipolitikernes, så bør det naturligvis fratas sine rettigheter. Da er det fascister som bør ha liv og ære og meningsrett forbrutt. Det antydes at Belgia også vil ta sin stilling i NATO og kanskje andre internasjonale organisasjoner opp til ny overveielse.

Er det nødvendig for Norge å gjøre lignende erfaringer før det også tar sin, betydelig mere utsatte, stilling i stormaktenes krigsblokker opp til alvorlig overveielse? Er det nødvendig at Norge går under i den kommende krig mellom USA og Sovjet bare for å opprettholde myten om den nøytralitet Tyskland brøt så grusomt i 1940? Ellers burde jo alle som kan lese innenad og som tar for seg utenriksmi-

Deutsche Handelskammer in Norwegen

Fortsatt medlemsfortegnelse:

A/S Norsk Garveextrakt & Kemisk Fabrik, Bergen.

Norsk Glidelåsfabrik A/S, Reissverschlussfabrik, Tønsberg.

Norsk Hydro-Elektrisk Kvælstofaktieselskab, Salpeter- u. Stickstoff-Fabriken, Solligt. 7, Oslo.

Norsk Impregneringskompani A/S, Holzimprägnierung, Larvik.

A/S Norsk-Islandsk Handelskompani, Agentur, Import, Export, Skippergt. 30, Oslo.

Norsk Kulelager A/S, S.K.F., Kugellager, Transmissionsanlaggen, Kongens gt. 11, Oslo.

A/S Norsk Manillaindustri, Fabrikation von Schiffstauen, Stjordsveien 17, Trondheim.

Norsk Maskinkompani A/S, Agentur in Textil-, Trikotage- u. Schuhmaschinen, St. Olavs pl. 3, Oslo.

Norsk Øtke A/S, Lebensmittel Wdm. Thranes gt. 86, cpgg. A, Oslo.

Norsk Skjortefabrikk A/S, Bergen.

Norsk Sprængstoffindustri A/S, Ø. Slottsgt. 21, Oslo.

A/S Norsk Staaltaugfabrik, Stjordsveien 17, Trondheim.

Stakkars USA har også sine problemer slik en tysk karrikatur fremstiller det her. Onkel Sam, som selv har beslaglagt ikke bare tysk, men også norsk privateiendom, blant annet Ham-suns, beklager seg her over at Fidel Castro på Cuba har fulgt eksemplet og sier: De kjeltring, skammer De Dem ikke for å stjele andres privateiendom?

nister Kohts bok «Frå skanse til skanse» lett kunne overbevise seg om hvorledes det var med denne brutte nøytralitet som er begrunnelsen for vårt NATO-medlemskap.

For selv om myten om den brutte nøytralitet kan være brukbar når det gjelder å forfølge politiske motstandere innenlands, så kan det vel ikke være nødvendig for Norge å gå under på en slik historisk løgn.

Eksemplet på at det nytter å være nøytralt er Sverige, vel å merke fordi det ikke

Driver kommunistene «nynazistisk» virksomhet i Oslo?

TYSK TIDSSKRIFT BRINGER INTERESSANT MEDDEL- ELSE OM HAKEKORSSMØRERIENE I NORGE

I det tyske tidsskrift «Deutscher Aufbruch» nr. 6 for 1960 finner vi nedenstående pussige beretning med tilknytning til Norge:

«Fru Helga Preugschat var lektor ved «Nordisches Institut» ved østsonenuniversitetet Greifswald. Fruen som var norsk av fødsel var av politisk begeistring for kommunismen flyktet til østsonen fra Bundesrepublikken. En dag fikk hun beskjed om å komme til sin sjef, avdelingsleder dr. Horst Bien og han ba henne om å reise til Oslo for der å oppta forbindelse med den kommunistiske partisentral for under dens ledelse å leie ikke-kommunistisk ungdommer i Vika. De skulle så forsyne hus og gater med hakekors og antisemitiske paroler. Disse unge mennesker skulle få 30 kroner for hvert hakekorsmaleri i håndpenger og ytterligere 30 kroner etter fullbyr- det død. Fru Preugschat talte selv Oslodialekten så godt at hun ikke ville skille seg ut som fremmed. Med denne misjon ville hun bevise sin politiske pålitelighet og innsatsberedskap. Hun ville da også kunne regne med befordring.

På fruens innvendinger svarte dr. Bien at hensikten med det oppdrag han ga henne var å lære det norske arbeiderparti, som hadde forseglet når det gjaldt ungdomsopplæringen, noe bedre. Antisemitiske demonstrasjoner av denne art ville ha en heldig virkning. Heller ikke dette kunne overbevise fru Preugschat. Hun avsto. Midt i mars ble det så reist en disiplinærsak mot henne på grunn av «individualistisk» påvirkning av studentene og på grunn av motstridende

bare var nøytralt med ord men med kruttet tørt.

Enn om vi lot de store spise sine sure kirsebær alene og tok vårt enkle måltid sammen med det svenske broderfolk som vi aldri burde ha skilt lag med?

Kunde vi ikke prestere ialfall så meget virkelig demokrati her i landet, at dette skjebnespørsmål ble avgjort ved en folkeavstemning istedenfor ved en politikeravstemning?

opplysninger i hennes personaloppgaver. Etter et forhør ble hun advart mot en forestående arrestasjon av SSD og flyktet til Vest-Berlin.

Bien lot seg imidlertid ikke avskrekke av uhellet med lektoren og reiste julen 1959 selv til Norge. Der besøkte han også fru Preugschats søster, overbragte en hilsen fra henne og forhørte seg om deres familieforhold.

Midt i januar lot han seg oversette flere illustrerte beretninger i den kommunistiske avis «Friheten» i hvilke det ble berettet om hakekorssmørerier i Oslo og Bergen. Han sendte dem uoppholdelig til sine foresatte i østsonen. Uten tvil betraktet han dem som et resultat av sine egne anstrengelser, som hadde ført til målet også uten fru Preugschat

★
Etter at dette var skrevet forsøker Dagbladet å avlive historien. Det forteller at fru Preugschats norske navn var Ragna Helga Svendsen. Hun var i sin tid ivrig medlem av AUF, men så stanser storartetheten ifølge Dagbladet. I Tyskland har hun, stadig ifølge samme kilde ført de snilde myndighetene i Øst-Tyskland bak lyset ved å påstå at hun var halvjøde og derfor hadde krav på ekstra behandling. Hun har også forfalsket sin dapsattest i den retning at morens enkle navn Olsen er forandret til «Olsini von Silwerek». Fint skal det være! Til bevis for sine påstander har bladet med de gode forbindelser på så mange rare hold både i øst og vest fått utlånt av østtyskerne den forfalskede dapsattest, som det gjengir. Men bladet forteller også noe annet og mere oppløftende. Det forteller at det norske fremmedpoliti har nektet dr. Bien ny innreise i Norge. For selv om overvåkingspolitiet opplyser at det ikke «kjente til at hakekorssmøreriene i Oslo var inspirert utenfra», så later det altså til at fremmedpoliti er bedre underrettet. For ellers vilde det vel ikke nektet dr. Bien å besøke Norge påny?

Bergs Assuransebyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiensgt. 1 — 44 49 94

Tidligere NS

må ha 1—2 værelses leilighet med kjøkken i Stor-Oslo. Alt har interesse. Innskudd, oppussing eller annet arrangement. Ikke barn. — Billett i ekspedisjonen merket «Stille leieboer».

BAK KULISSENE:

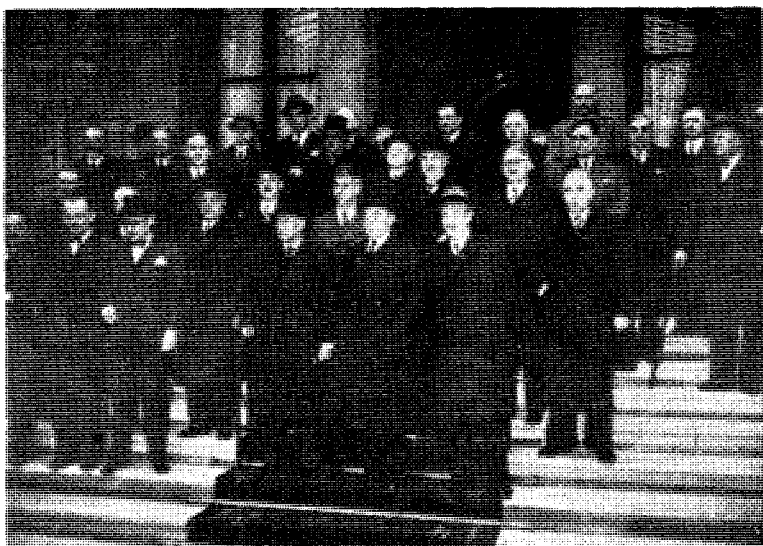
FRANKRIKES KRIG - -

Den nye mann

Daladier er styrtet på grunn av sin uvirksomhet, senat og deputertkammer har forlangt en mere energisk krigføring, og den nye mann, ministerpresident Reynaud vil straks vise at det nå blåser en annen vind fra Paris. Det varer ikke lenge før den britiske ministerpresident Chamberlain har en skrivelse liggende på sitt bord som han rister på hodet av: Reynaud forlanger at engelskmennene straks skal legge miner i Rhinen, bombe Ruhrgebiet og likeså de veier og jernbanelinjer som fører over Brenner!

Chamberlain er helt ute av seg. «Jeg kan da ikke la meg drive inn i noe slikt i hui og hast!» roper han, og han frykter for at hans nye kollega ytterligere vil komme til å forstyrre hans fred. Men han aner ikke at den styrtede Daladier i Paris stikker noen pinner i hjulene for den virkelystne Reynaud for ikke å la ham oppnå noen resultater.

18. april 1940. Paul Reynaud har ennå ikke sittet i fulle fire uker ved roret som ministerpresident — men hva har det ikke skjedd i løpet av disse uker! De alliertes øverste krigsråd har riktignok ikke gått med på hans forslag om å legge miner i Rhinen og å bombe Ruhrgebiet og Brennerstrasse, men isteden har de høye herrer vedtatt gjennom en okkupasjon av Norge å avskjære Tyskland fra den svenske malmtilførsel. Tyskland kom dem imidlertid lynsnart i forkjøpet, og trass i alle bedragerske seiersmeldinger bedømmer de innviede nå de alliertes stilling i Norge som ytterst vanskelig. Reynaud har følelsen av at dette har svekket hans stilling betenkelig i senat og kammer. Han raser over disse vankelmødige politikere — de bebreidet den styrtede Daladier at han foretok seg for lite, mens de nå da det endelig blir gjort noe beklager seg over at man handler uten å tenke seg skikkelig om først. Hvis det norske foretagende hadde blitt en suksess, så vilde de visselig ha vært tilfreds, men slik det gikk er alle partier missfornøyde med den nye ministerpresident. Han

Reynauds nye kabinett foran inngangen til statspresidentens palais. Det er ialt ikke mindre enn 32 herrer, men ikke alle er ministre, for kabinettet omfatter også understatssekretærer.

må bevise for dem at han overveier sine handlinger meget nøye, og det må skje hurtig, for han vet hva den kommende utvikling i Norge vil bli. Reynaud er derfor helt innforstått med at det idag skal holdes et hemmelig møte i senatet, og han vet også hvilket slag han akter å føre da.

Han er altså nå ministerpresident, men det har gått slik som man sa ham ved aftensmåltidet 19. mars: han har riktignok kunnet ta fra Daladier ministerpresidentstillingen og utenriksdepartementet, men han har måttet la ham beholde krigsministeriet og likeledes har han måttet beholde Gamelin som generalissimus, for et skifte i disse stillinger vilde ha gjort altfor tydelig utad de betenkeligheter regjeringen har med hensyn til den hittidige krigføring. Reynaud er klar over at han dermed har en lidenskapelig fiende i sitt kabinett, og han merker det også hurtig: få dage senere, efter at hans forslag om mineleggingen av Rhinen og det andre var avsendt til London, fikk såvel senatorer som deputerte høre om det og de var forferdet. «Hva?» hvisket man. «Minelegge Rhinen? Bombe Ruhrgebiet? Bombe Brenner? Men dette betyr jo å fremkalle tyske gjengjeldelsesforholdsregler! Dermed utfordrer Reynaud til tyske bombeangrep på Frankrike! Og dessuten når det ser så

dårlig ut med forsvarsmulighetene! Han må straks gi en forklaring på dette! En mann som kommer med slike forslag kan man dog ikke la beholde regjeringen!»

Og nå står Paul Reynaud på senatets talerstol for å svare på disse bebreidelser. Han står der som vanlig, stiv, med hodet kastet tilbake — den lille mann står der som ladet med energi, men han snakker som alltid behersket og iskalt — han forsøker ikke å vinne hørers sympati for seg ved å spille på følelsene, men tygger utelukkende på virkningen av sine argumenter. Og det han legger frem får i sannhet tilhørende til å holde pusten.

«Jeg skulle ha tilrådet, mine herrer», spør ministerpresident Reynaud skjærende «at Rheinland og Brenner blir bombet? Men hvorledes kan dere tro at jeg kunne komme på en så vanvittig tanke?! Jeg vet dog, mine herrer, jeg vet det dessverre alt for godt, at tyskerne er sterkere enn oss! Deres krigspotensial er større enn Frankrikes, Englands og USA's — og det er ikke min vane, mine herrer, å fremlegge umulige forslag!»

Senatorene sitter der som om de skulle ha fått et slag for pannen. Der nede på ministerbenken sitter krigsminister Daladier, som har sagt til en rekke personer at Reynaud har sendt slike forslag til London, og der oppe på talerstolen står ministerpresidenten og hevder det motsatte! En av de to må altså ha kommet med en grov løgn, noen tredje mulighet finnes ikke. Og denne åpne erkjennelse av den tyske overlegenhet uttalt av den franske ministerpresident på det'e sted, er det ikke fryktelig å høre på?! Hvorledes kan man da begynne en krig når en ikke har tilstrekkelig kraft til å føre den?! Daladier vet imidlertid hvorfor Reynaud sier dette så åpent, det er hugg mot ham, for det er jo han som er ansvarlig for Frankrikes rustninger og for krigserklæringen.

(Forts. s. 7).

OLAF HOLM;

«Fullmakt» — «Konstitusjonell nødrett»

«Sannheten alene kan gjøre det norske folk friskt og fritt». Johan Scharffenberg.

I.

Overlege Johan Scharffenberg har i «Farmand» hatt en utredning av «Elverumsfullmaktens politiske rolle», som ender med følgende konklusjon:

«Borgerne i det okkuperte Norge hadde hverken plikt eller mulighet for å adlyde bestemmelser som eksilregjeringen utstedte i kraft av fullmakten. Men den styrket regjeringens autoritet overfor norske borgere utenfor rikets grenser og overfor de nøytrale og de allierte regjeringer. Derfor er det rimelig å anse Elverumsfullmakten som en politisk realitet.»

II.

Overlegen førte ikke bevis for at der av stortinget ble gitt en fullmakt utover grunnlovens bestemmelser.

Det er påvist at referatet av forhandlingene på Elverum og som er påbåret som grunnlaget for en fullmakt, senere er rettet i sin ordlyd. Heri ligger det uigjendrivelige bevis for, at en fullmakt ikke ble gitt og en erkjennelse herav fra dem, som påberoper seg det. En rettelse av referatet var ellers unødvendig.

Dette må nu ansees for å være kjent og erkjent av sannhetssøkende og vettuge mennesker uten hensyn til politiske synspunkter, selvom det ennå ikke er trengt inn i det store «hav av sau». (En direkte appell for en tid siden til endel små «pytter av sau» fremkalte enkelte «avskyresolusjoner». Hvilket, i parentes bemerket, ingenlunde er uten verdi. Det er nu engang sannhetens skjebne

III.

Men, selv om «fullmakten» er en forfalskning, hindrer selvsagt ikke det at den har hatt den av overlegen påpekte verdi for de «befullmektigede». Forfalskninger, som har vært politiske realiteter, er intet særsyn i historien. Det er nettopp deres hensikt. Jfr. eksempelvis Bismarcks Emserdepesje, som hadde til hensikt å utløse den fransktyske krig i 1870, og gjorde det. Derav fulgte en kjedereaksjon av politiske begivenheter, som har vært merkbare helt opp til våre dager. «Fullmakten» ble bl. a. brukt til å sette iscene den største forbrytelse i Norges historie med virkninger som er uoverskuelige.

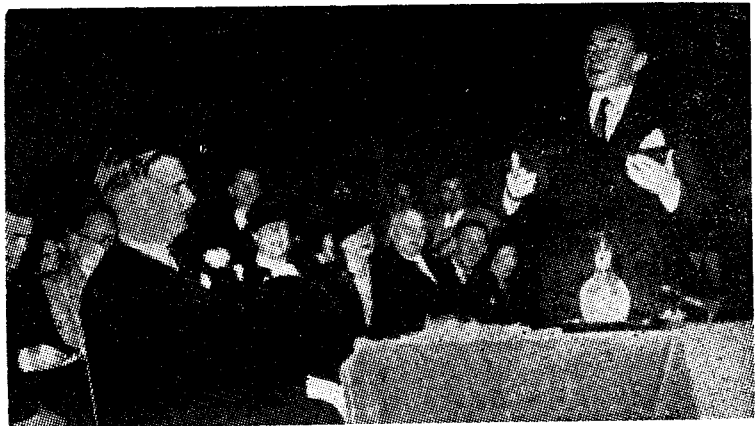
IV.

I erkjennelse av ovenstående er man nu på vei over fra dette «historiske kuriosum» til et annet påhit, nemlig såkalt konstitusjonell nødrett, for ikke å sveve helt i luften.

V.

Av denne sterkt forsinkede påstand om konstitusjonell nødrett, som slår benene under «fullmakten», reiser seg imidlertid det spørsmål, som det kunne være særdeles interessant å få svar på (hvilket man ikke får): Hvorfor grep man ikke til denne konstitusjonelle nødretten i Trysil, når der skulle lages et grunnlag for det uhørte skritt å svike stortingets beslutning om å motta det tyske tilbud om en okkupasjonstilstand med alle dens fordeler fremfor krig??? — Innen regjeringen som be-

Forts. s. 8

Reynaud og Eden opererte intimt sammen. Her taler Reynaud for sin britiske sammensvorne. Det var den samme brannfarlige Eden som for ikke lenge siden satte i gang Suezoverfallet.

Sagaen beretter om en tildragelse på Hundorp i Gudbrandsdalen ca. år 1015.

•Oberst Konrad Sundlo:

Østfrontens frivillige og - Natos' militærmakt nr. 1

Over den hele lange østfront lå gravene — — — —

I sin bok «Die Freiwilligen» skriver divisjon «Wiking»s første sjef, general Steiner om Berlins siste dage:

«Slik ble Berlin forsvart av Tyskere, Dansker, Nordmenn, Svensker, Siebenbürgere, Letter, Franskmen og til og med av noen Spaniere. Den siste kamp var samtidig dramaets høyde og slutt. Også her, på forloren post, har de frivillige uten forskjell kjempet til siste åndedrett og avvist angrep etter angrep slik de alltid hadde gjort det gjennom år. Deres sluttkamp i Berlin er et helte-epos som kan sammenlignes med slaget ved Thermopylene»

Hitlers Tyskland opplevde å se Europas ungdom samlet om den store idé å forsvare ikke bare Tyskland, men deres egne fedreland mot den røde trussel fra øst. For første gang på århundrer — sto franskmen, denne gang

«Den hjelper seg best som hjelper seg selv», sier den tyske forsvarsminister Strauss.

i et antall av 20 000 — ved tyskernes side. Ungdommen hadde virkelig gjort det som politikerne aldri hadde greidd: Knytte franskmen og tyskere sammen som venner.

Hva nu våre egne landsmenn angår, så viste det seg at generasjoners nedrakking av vårt forsvar ikke hadde greidd å ødelegge rasens glimrende soldateregenskaper — Nordmenn kjempet på østfronten fra Leningrad til Kaukasus, ved Budapest og i Berlin, og overalt skapte de seg et navn ved sin fanatiske tapperhet. Vi konstaterte snart, sier Steiner, at hver gang det var spørsmål etter frivillige til patruljegang, meldte nordmenn seg først —.

Den russiske generalmajor Paul Artemenko ble tatt til fange. Hans 27. armékorps hadde stått overfor S/S Wiking hvis kampkraft han betegnet som fabelaktig. En avdeling av dette S/S ville ganske lettvinnt kunne ha slått istykker hans beste regimenter, sa han. Man pustet lettet ut da denne S/S Divisjon ble avløst og tatt vekk fra fronten.

Korsene over de mange tusen falne S/S ungdommer, stod over hele den lange østfront hvor de hadde gitt sitt liv for Europa. Og Steiner spør: «Hvem vil noen sinne takke dem for det de har gjort?»

Det kan deres hjemlands tukthus og forbryteralbum gi beskjed om. For der er de havnet alle. I årevis satt de fengslet for sin forbrytelse: å ha «forstått» den røde

Forts. side 7

Nok en britisk offiser beretter om angrepsplanene mot Norge

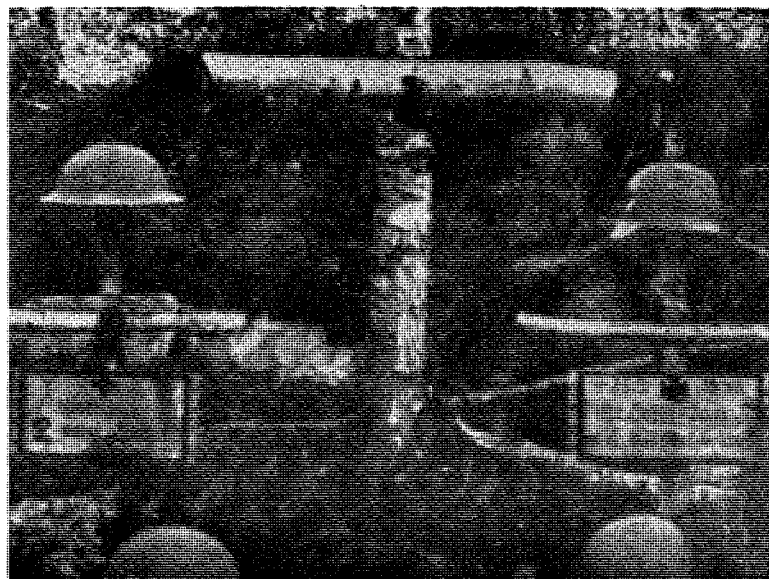
Churchill gikk ut fra at Norge bare ville ta opp et skinnforsvar

Noen plukk fra en bokanmeldelse i Norsk Militært Tidsskrift

Bakgrunnen for de tragiske begivenheter i 1940 som gjorde Norge til et okkupert land og lot det være med på å betale sin blodtoll i den verdenskrig som definitivt gjorde ende på det gamle Europas makt og herlighet, er nå helt klarlagt i historisk forstand. Det er nå bare ignoranter som taler om det tyske «uberettigede overfall» på Norge. Koht har klart og tydelig sagt fra i sine bøker at Norge ikke var nøytralt, som det høytidelig hadde erklært — han roser seg til og med av det vidsyn han la for dagen ved denne unøytrale politikk som førte direkte inn i ulykken. Britene og franskmenene på sin side legger ikke det ringeste skjul på at de selv hadde planlagt en okkupasjon av norske havner og norsk jord, men at tyskerne kom dem i forkjøpet med noen snau timer.

I 1959 utkom det i London på Evans Brothers Ltd. en ny bok som bekrefter riktigheten av dette. Boken røper forøvrig også klart hvorledes britene så på den norske nøytralitetspolitikk. Det er i denne forbindelse nok å henvise til Churchills kyniske syn som det redogjøres for. Boken heter «Narvik» og er skrevet av Captein Donald MacIntire D.S.O. m.v., som under 2. verdenskrig var en av Storbritannias kjente undervannsbåtsjefer. Han gikk av fra aktiv tjeneste i 1945.

Da vi nødig vil bli beskyldt for å misbruke boken med utdrag av visse hårtrukne

Da stormaktene sloss om Norge. Tysk og britisk soldatergrav side om side. På den britiske tilvenstre har tyskerne skrevet: «Hier ruhen 2 engl. Soldaten».

sitater som kan passe inn i vår argumentasjon, skal vi bygge helt og holdent på den omtale boken får i en kronikk i Norsk Militært Tidsskrift 5. hefte 1960. Kronikken er skrevet av signaturen A. D. (General Arne Dahl?). Den er alt for lang til at vi kan gjengi den i sin helhet, men det som gjengis er ordrett hentet fra tidsskriftet:

«I et forord innleder forfatteren med å peke på at Storbritannias strategiske interesse for Norge i første rekke var knyttet til malmutførselen over Narvik til Tyskland. Sålenge Norge var et nøytralt land, var det ikke mulig å stoppe denne malmutførsel på annen måte enn ved

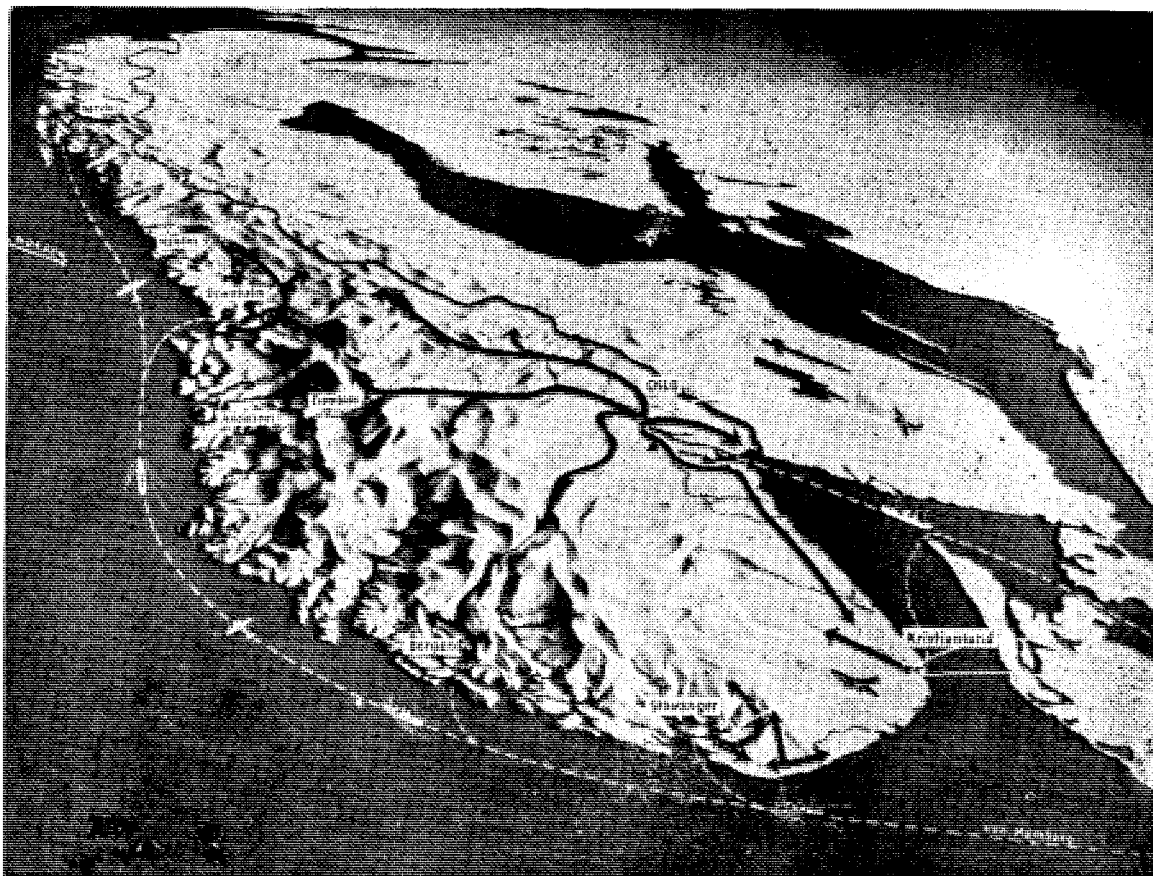
— enten å minelegge den norske kyst
— eller å bringe Norge

med i krigen på alliert side.

Det siste standpunkt presert mere og mere på og mentes å kunne oppnåes ved en okkupasjon av visse nøkkelpunkter på kysten. Da så russerne høsten 1939 overfalt Finland, oppsto ideen om å slå to fluer i et smekk, sende militær unnsetning til Finland over Narvik-Luleå-Tornio og samtidig okkupere Ofotbanen. I forbindelse med denne hovedoperasjon skulle en mindre styrke okkupere Trondheim, Bergen og Stavanger. Alt dette skulle skje i forståelse med og samtykke av Norge og Sverige.

Idéen var Churchills som hadde full støtte av daværende admiral Sir Edward Evans (senere Lord Mount-

(Forts. side 7)

De allierte okkupasjones tropper ble liggende og vente og så slo tyskerne til etter å ha oppsnappet de britiske kodetelegrammer om ekspedisjonen mot Norge.

Eichmann-saken

(Forts. fra side 1)

for noen ganske få utenlandske korrespondenter, men rettssalen blir så liten at det må foretas et omhyggelig utvalg. Det tror vi gjerne, og vi skal også gjerne anbefale noen norske korrespondenter som Israel uten risiko kan la høre på de hebraiske forhandlinger i denne rettskomedie, som later til endog å skulle slå Nürnbergforhandlingene.

*

Ellers er det med brask og bram, men uten kommentarer, meddelt i avisene at to navngitte jøder i et illustrert ukeblad har berettet om hvorledes de for flere år siden tok livet av en mann de trodde var Eichmann! De kidnappet ham også, og trass i at mannen blånektet ble han for sikkerhets skyld avlivet. Vi minner også om den jødiske lege i Buenos Aires som tok livet av en pasient — etter først å ha rådført seg med sine zionistiske overordnede, fordi han mente det var Martin Bormann! Vi har ikke sett en eneste norsk avis eller noen av de bolde rettens forkjempere i Norge kreve rettergang og straff mot disse kidnappere og mordere.

*

Hvem er så denne Adolf Eichmann, som ingen i Tyskland hadde hørt et ord om før i propagandaen etter 1945? For normale mennesker står det uten videre klart at han var en temmelig ubetydelig størrelse, selvom han idag blåses opp til en riktig stor sydebukk. En mann som i løpet av 18 års tjeneste i SS ikke drev det lenger enn til å bli oberstløytnant, tiltross for at han var plasert i sentrale tjenestesteder, kan neppe være tillagt synderlig betydning. Vi kjenner en rekke eksempler på folk som med tilsvarende utgangspunkt drev det til å bli generaler i løpet av fjerdeparten av tiden. Så noe rart må det ha vært med denne lille SS-offiser som man påstår hadde makten over millioners liv og død!

Men, la oss gi ordet til Adolf Eichmanns egen bror, Otto Eichmann, som i det tyske kristelige ukeblad «Christ und Welt» for 23. juni (nr. 26) har fått plass for etterfølgende:

«Som mangeårig leser av Deres blad og som bror til den i Israel fengslede Adolf Eichmann finer jeg det å være en bydende plikt å ta standpunkt til Deres artikler «Hvorledes ble Eichmann tatt tilfange?» og «Hvorfor tier DER SPIEGEL?»

I disse artikler bruker De uttrykk som «Alle tiders uhygge-

ligste jødemorder», «Helvetes avskum» o.s.v. og alt dette uten bevis og innen rettergang har funnet sted for en saklig, objektiv domstol. Videre går De inn for at bruddet på folkeretten denne gang skal ansees moralsk berettiget, men at det må bli med dette ene unntak.

Tillat meg i det følgende å skissere et bilde av vår familie, av hvilket De sikkert også kan nå frem til en mere objektiv bedømmelse av tilfellet Eichmann.

Vår familie stammer fra Rheinland, hvorfra min far av yrkesmessige grunner flyttet til Linz a.d.D. i året 1915. I Solingen hadde min far vært prokurist ved den derværende lille jernbane, og i Linz tiltrådte han en stilling som sjef for elektrisitets- og sporvognselskapet. Fem barn, av hvilke Adolf var den eldste og nedskriveren av disse linjer den yngste i søskenskaren, mistet sin mor allerede i 1916. I min fars annet ekteskap ble det ytterligere to sønner. Vi syv barn ble oppdratt strengt og i evangelisk-kristelig ånd. Min far var i mange år legmannsleder av den evangeliske forsamling i Linz og var til sine siste leveår intimt forbundet med denne menighet og med de evangeliske institusjoner i Gallneukirchen. Han døde høyt aktet i år i en alder av 83 år. Han var en fordringsløs, stille mann med høy åndelig vitalitet og inderlig tro, alltid rede til å hjelpe andre og til å fremme kirkens liv og de sosiale innretninger.

Hans eldste sønn, min bror Adolf var på det tidspunkt da min far fikk østerriks statsborgerskap allerede myndig og beholde derfor, som den eneste i familien sitt rikstyske statsborgerskap. Av den grunn ble han i 1934 avsatt fra sin stilling som reisende for et oljeselskap og flyttet da tilbake til Tyskland. Denne omstendighet skulle bli av avgjørende — dessverre i negativ retning — betydning for hans fremtidige liv. Han var ingen politisk fanatiker, men tvertimot en tolerant og elskverdig ung mann som bare hadde venner. At han gikk inn i SS skyldtes utelukkende hans militære interesse.

Den annen verdenskrig med alle dens uhyggeligheter på begge sider betrakter jeg som en katastrofe for hele verden. Burde man ikke av den grunn idag — femten år etter at krigen sluttet — bedømme «tilfellet Eichmann» objektivt ut fra sannhetens og rettens standpunkt? Har ikke anerkjente folkerettsekspertene advarende pekt på hevnjustisen i Nürnberg?

Det er jo idag ikke bare spørsmål om min brors skjebne, rehabiliteringen av vårt navn, men det gjelder jo det

En av bakspillerne i Eichmann-saken?

tyske navns og det tyske folks anseelse. Min bror er sannsynligvis den siste som kan fortelle sannheten om de jødefølgelser som man nå bebreider det tyske folk. For det tyske folks skyld burde det derfor gis ham anledning til å avlegge sitt vitnesbyrd innenfor et objektivt forum på nøytral mark.

Det finnes dokumenter som beviser at min bror «adskillige ganger personlig med forbausende og vidtgående baredvillighet har grepet inn til fordel for jødene». Jeg er overbevist om at de krigsforbrytelser man beskylder min bror for er overdrevne og at anklagene ikke ville kunne stå seg ved en objektiv prøvelse.

Selv bare en delvis rehabilitering av min bror vil dog kollidere med de israelske statsinteresser, for Israel tør ha en politisk og finansiell interesse av ikke å befri det tyske folk fra dets skyldbyrde, ja ikke engang å lette den.

Skal derfor nå min bror dømmes ensidig, så å si bak kulissene, så kommer de krigsforbrytelser som uten bevis pådyttes ham, påny til å belaste det tyske navn.

Den tyske forbundsrepublikk burde av den grunn ikke la denne anledning til å rehabilitere det tyske navn passere, men gi Eichmann anledning til å forsvare seg og ikke avstå fra å kontrollere denne rettergang.

Dette er mine tanker som burde kunne bidra til nøkternt og objektivt å se på dette tilfellet som har opprørt hele verden. Jeg ber Dem som et kristelig organ å fremme denne søken etter sannheten og ikke allerede nå foregripe en, som vi får håpe rettferdig prosess ved i Deres blad å overta sprogbruken og den klart ensidige nyhetsformidling fra en viss presse. Retten til forsvar er en naturgitt rett. Blir min bror nektet den, da skader man samtidig det tyske folk.

*

Men også fra argentinsk

hold har vi fått endel opplysninger om denne Eichmann, som en gav det utseende av levet i luksus og glede i Buenos Aires på gods røvet fra avlivede jøder. Det faktiske forhold er, sier gode kilder, at Eichmann ble hjulpet over til Argentina av jøder som han hadde hjulpet — bl. a. Rotschildene. Som det etterfølgende vil vise kan det også ha vært andre grunner til denne hjelp. Han reiste over på et pass utstedt av Vatikanstaten på navnet Clement. Men bortsett herfra har det ikke vært noen hemmelighet omkring Eichmann. Han har ikke lagt an på å skjule sine spor. Hans hustru reiste over til Argentina under eget navn og de to eldste sønnene hans brukte navnet Eichmann i Argentina. Familien, som foruten Eichmann bestod av kone og fire barn, derav to smågutter, levde i den største fattigdom og tristhet i et fattigkvarter i forstaden San Fernando. Han hadde selv bygget seg et slags hus, som ikke var ferdig. Det var firkantet og av sten med flatt tak, men manglet både elektrisk lys, vann og kloakk. Tomten var til stadighet oversvømmet av flomsvann og naboskapet bestod av hytter av blikk, papp og kryssfinér. Eichmann skildres som en stille og beskjeden mann, som var fattigslig kledt og alltid gikk alene. Familien var katolikker og gikk trofast i kirken hver søndag.

*

Det har som kjent vært oppgitt fra Israel at saken mot Eichmann bare skal omfatte saken med de ungarske jøder. Når man så ser hva det argentinske ukeblad «Pregonando Verdades» skriver om den affære, så forstår en nok at Israel ikke våger å la ham stille for en objektiv domstol hvor man beskyttes mot hjernevask og misshandling. Bladet peker på Eichmanns ubetydelige stilling i Tyskland og skriver at han knapt har sett Hitler i sitt liv og selv Himmler har han bare truffet to ganger. Inn til 1942 var Eichmann ansvarlig for et kontor som stelte med jødespørsmålet i Ungarn, blandt annet skulde han sørge for transport av Ungarns jøder til konsentrasjonsleirene. Dermed var hans misjon endt. Eichmann hadde under seg bare en annen offiser og en samlet styrke på 24 mann til utførelse av sitt hverv. Det dreiet seg om transport av 400 000 ungarske jøder og det var naturligvis ugjorlig med de hjelpemidler Eichmann rådet over. I dette øyeblikk dukket det opp en dr. Kassler, som var sjef for den jødiske koloni i Ungarn. Han tilbød Eichmann å avlevere

jødene ved konsentrasjonsleirenes porter mot at Eichmann tillot ham først å gjøre et utvalg på 10 000 unge jøder som skulde sendes til Palestina. Eichmann aksepterte dette tilbud, og Kassler holdt sitt ord, idet 390 000 ungarske jøder ble avlevert i konsentrasjonsleirene. Utvelgelsen av de 10 000 unge jøder skjedde på det strengeste rasemessige grunnlag.

Hvor mye sant det er i dette som det argentinske blad beretter vil en vel aldri nå få bragt sikket på det rene, siden den mann som kunde fortelle sannheten et tatt under effektiv behandling av dem som for enhver pris må sørge for at han holder munn. Det er beklagelig, ikke minst for jødernes egen skyld. Bare en uhildet internasjonal rett under full offentlighet og med sikkerhet for at fangen ikke tvinges eller misshandles kan bringe endelig klarhet i disse ting.

*

Efter at det nå plutselig kom til forsoning mellom «den rasende» president Frondizi i Argentina og Israels Ben Gurion med kommunikéer om at alle kontroverser nå er skaffet av veien, kan det ha sin interesse å minne om at en rekke utenlandske aviser for lenge siden har insinuert at bortførelsen fant sted med det argentinske Frondizi-styres vitende, og at alle protestene bare har vært komediespill for å berolige opinionen spesielt innen hæren. I denne forbindelse er det grunn til å huske at Argentina er verdens næst største jødestat, næst etter USA, med ca. 3 millioner jøder av et innbyggertall på vel 13 millioner. Denne store jødiske minoritet har også hånd om alle betydningsfulle deler av det argentinske offentlige liv og næringslivet — omtrent slik som i Tyskland før Hitler. Også president Frondizi er av jødisk avstamning.

Vi skal ved en senere anledning komme tilbake til forholdene i dette Frondizis Argentina, hvor det regjeres med en permanent undtagelseslov.

Arminius.

ANNELISE PAROW
TANNINNSETNING
Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lade-
moen kirke - Voldsminde

TANNLEGE MAAMOEN
Hansteensgt. 2
Tlf. 44 43 33

Tannlege
MARTIN KJELDAAS
Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

Angrepsplanene mot Norge

(Forts. fra s. 5).

evans) som var gift med en norsk dame, selv talte språket og hadde godt kjennskap til norske forhold. Han mente den norske regjering ville gå med på planen. Om de nevnte havnebyer ble besatt uten forhånds samtykke, mente han nordmennene bare ville ta opp et skinnforsvar og derefter falle tilfote. (!)

Forfatteren bruker særdeles sterke uttrykk for å fordømme denne plan «— a more harebrained scheme can seldom have been solemnly converted by leaders of a country at war.»

I dag vet vi at tyskerne hadde rede på denne plan og at dette var en av grunnene til at de kom sine fiender i forkjøpet, noe som imidlertid ikke ville være lyktes, om det ikke fra alliert side var utvist sommel, ubeslutsomhet og uenighet og et forbausende ubekjent-skap med de virkelige forhold i Norge.

Den 12. mars 1940 var et ekspedisjonskorps til støtte for Finnland blitt samlet i Skottland under kommando av generalmajor Mackesy som landmilitær sjef og med admiral Evans som sjef for flåteoperasjonene, men noen ordre til avgang ble ikke gitt, vesentlig fordi førsteministeren (Chamberlain) ikke likte hele affæren og derfor ~~motte med~~ å gi sitt samtykke. Da han til slutt lot seg overtale til en ekspedisjon i neddempet form om «— at styrken skulle gå i land under forutsetning av at den kan gjøre det uten alvorlig kamp (serious fighting)» viste det seg at beslutningen kom for sent fordi finnene allerede hadde gått med på våpenstillstand, ideen ble faktisk oppgitt og ekspedisjonen oppløst.

Men marineministeren Winston Churchill ville ikke gi opp tanken, og da (jfr. vår artikkelserie «Bak kulissene», vår bemerkning) Paul Reynaud den 21. mars dannet ny regjering i Frankrike fikk han støtte, og en ny plan ble utarbeidet. I alt 4 kryssere skulle landsette 2 infanteribataljoner i Stavan-ger og 2 i Bergen, et transportskip skulle ta 1 bataljon til Trondheim to dager senere, mot Narvik skulle gå en transport av 1 infanteribataljon ekskortert av 2 jagere. Denne styrke skulle så i løpet av de følgende dager bli øket til 1 brigade og dessuten suppleres med en del franske tropper, så den kom opp i en samlet styrke av 18 000 mann.

De alliertes oppfatning av norsk nøytralitetspolitikk og av norsk militært potensial kan vanskelig komme i et klarere lys enn ved denne

fantastiske plan som forutsatte norsk impotens såvel politisk som militært. Imidlertid kunne ikke de allierte ledere bestemme seg, ekspedisjonen ble liggende og vente, og imens oppsnappet en effektiv tysk peiletjeneste og fortrinlige kodeeksperters så meget av britisk radiovirksomhet at de ble klar over, at en alliert ekspedisjon mot Norge var under utvikling. Da tyskerne selv helt fra høsten 1939 hadde syslet med planer om mulighetene for en lignende aksjon og var kommet meget langt i forberedelsene til et ganske anderledes grundig forberedt foretakende enn de allierte fant de tiden inne til å sette «Operation Weserübung» i gang.

Efter en nærmere omtale av situasjonens utvikling sett fra britisk sjømilitært synspunkt og efter å ha pekt på den ubeslutsomhet som rådet da tyskerne kom deres egne planer i forkjøpet, fortsetter kronikken så:

«Vi har allerede merket oss tyskernes hell med været som innskrenket siktbarheten til noen meter og gjorde rekognoseringsflyvning umulig eller lite effektiv. Derved unngikk samtlige angrepsgrupper å bli oppdaget under farten nordover langs norskekysten unntatt nettopp gruppe II utenfor Trondheimsfjorden, idet den for «å få tiden til å gå» hadde vestlig kurs og derved brakte bri-terne til å anta at tyske eskadrer var på vei ut i Atlanteren.

Samtidig hadde den norske regjering heller ikke tatt noe varsel av de meldinger som fra 5. april av kom inn fra legasjonen i Berlin og fra dansk hold. Det norske sjøforsvar fikk ingen ordre om å legge ut miner, kystfestningene ble ikke allarmert, ordre om mobilisering ble ikke sendt ut. Da de tyske skip den 9. april i grålysningen kom i kontakt med de norske bevoktningsfartøyer og festninger forelå det ennå ingen ordrer fra sentrale norske militære myndigheter om å åpne ild.

Tyskerne møtte derfor liten eller ingen motstand fra norsk side».

*

Det som i første rekke har interesse i MacIntires bok er naturligvis ikke denne forholdsvise underordnede sjøoffisers forståelse av bakgrunnen for den norske holdning. Den kan han naturligvis ikke forutsettes å vite nevneverdig om. Heller ikke om hva Churchill bygget på når han så tillitsfullt gikk ut fra at nordmennene i høyden vilde gå til et skinnforsvar mot en britisk okkupasjon. Det er spørsmål som hører hjemme på et høyere plan og hvor man, som høy-

«Bak kulissene»

(Forts. fra s. 4)

«Jeg vet ikke hvorledes dette vanvittige rykte er oppstått», fortsetter ministerpresident Reynaud — men jeg vil iallfall foreta en undersøkelse». Han vet imidlertid meget godt at det er Daladier som har villet blottstille ham ved å la opplysningene om disse forslag til London gå videre, men han sier det ikke. Han trenger fremdeles denne Daladier, fordi Frankrike tror på «tyren fra Carpentras», ennå kan han ikke kvitte seg med ham slik han så brennende ønsker — men Daladier vil forstå den skjulte trusel og ikke forstyrre ham flere ganger.

Senatorene gjennomskuer det spill som her spilles — men ingen av dem vil blande seg inn i det. Diskusjonstalerne nøyser seg med å gi Reynaud de mest ondartede stikk under maske av varm tilslutning. «Vi tar med oppriktig tilfredshet imot beskjeden om at ministerpresidenten ikke har fremkommet med disse forslag», sier opposisjonstalerne, «og vi lykønsker ham med det. For hvis han det hadde gjort, så kunne vi ikke gi ham noen tillitserklæring!»

Reynaud er klar over hånen i disse uttalelser, men hans ansikt forblir ubevegelig. Avstemningen gir enstemmig tillitserklæring for regjeringen Reynaud. «Gratulerer!» sier en deputert til Reynaud. Men han avviser det. «Enstemmig», sier han, «det er et nederlag. Hvis mitt flertall var blitt sterkere, så ville det ha vært en seir — men når motstanderne tier, da lar de meg forstå at de bare holder seg tilbake av patriotiske grunner!»

Også Daladier blir tilsnakket da han går ut. «Men, herr minister», sier en bestyrtet senator, «De har jo selv sagt meg dette om forslagene og nå erklærer ministerpresidenten — eksisterer de beryktede forslag eller eksisterer de ikke?»

«Naturligvis har Reynaud fremlagt disse forslag», svarer Daladier og tenner sin sigarett, «men ikke offentlig, bare privat, og hvis de var gått igjennom så ville han også ha fremkommet med dem offentlig!»

(Neste gang: Om Norge).

esterettsadvokat Wyller understreker i et innlegg i FAR-MAND, må starte undersøkelsen allerede i året 1905. Men kaptein McIntire kjenner naturligvis til de angrepsoperasjoner han selv skulde delta i, og som ble planlagt på britisk hold, og de overveielser som ble foretatt i den anledning. Derfor er boken et nytt bevis på at Folk og Lands oppfatning, som vi har hevdet gjennom årrekker — også dengang da alle historikere tidde — er riktig. Også anmeldelsen i det ansette norske militære tidsskrift bekrefter dette fullt ut, selvom signaturen A. D. naturligvis følger seg forpliktet til å se på begivenhetene med ikke helt uhildede øyne.

Østfrontens frivillige —

(Forts. fra side 5)

trussel for tidlig, hvis de da ikke er blitt skutt som de 127 flamske frontkjempere der ble dømt til døden av den strengt troende justisminister Struye. De hadde begått «høyforræderi» mot en regjering som deserterte. Og den strengt troende toet andektig sine hender, og ga ordre til skyting.

Når talen er om Tyskland må man være oppmerksom på at 1. og 2. verdenskrig ikke ble arrangert for å fjerne keiseren og Hitler, men for å kverke tyskerne. Keiseren og Hitler var bare propaganda, glimrende figurer til å lokke en tåpelig masse med. Men krigen gjaldt den iherdige, slitsomme tyske borger. Men noe slikt kunne man jo ikke si. Det ville ødelegge grunnlaget for krigen.

Derfor tapte Tyskland 1. verdenskrig. Keiser Wilhelm II døde i landflyktighet og Tysklands befolkning sultet i 2-3 år efter kapitulasjonen, da blokaden ble oppretholdt efter denne. Det var denne utsultede tyske ungdommen som i 2. verdenskrig sloss slik at den britiske militærfører Liddell Hart kan skrive:

«Den tyske soldat i 2. verdenskrig hevdet seg i øst og vest selv med styrkeforholdet 1:10.

Såvel i Pentagon som i Kreml er det kjent, sier han at den tyske soldat på østfronten tok det med fullstendig ro om han sto overfor en motstander som var ti ganger så sterk og at han først mente situasjonen ble alvorlig når motstanderen trakk sammen det 12-20 dobbelte av mennesker og materiell —.

Man vet at vestallierte angrep sjelden hadde lykken med seg hvis ikke styrkeforholdet var 5:1 i vår favør og dessuten overlegenhet i luften, en overlegenhet som fordoblet, kanskje tredoblet vår overlegenhet. I enkelte tilfelle mislykkedes våre forsøk på gjennombrudd selv der hvor vi hadde en tallmessig overlegenhet på 10:1, mangfoldiggjort ved vårt herredømme i luften.»

Slik skriver Liddell Hart. En brite.

Hitlers dødssynd er ikke at han bygget opp sitt land nasjonalsosialistisk, men at han av det fillete, fattige Tyskland skapte et samfunn som i 6 år trosset hele verden. I 1945 gledet derfor denne verden seg over at tyskerne endelig var splittet og knust, en glede som sikkert forsvant den dagen det ble klart at Vest-Tyskland 15 år efter sammenbruddet er Europas sterkeste økonomiske makt og dessuten NATO's militærmakt nr. 1.

For Vest-Tyskland har i dag 12 operasjonsklare divisjoner mens USA bare har 5, Storbritannia 2 og Frankrike kanskje enda mindre til støtte for jernteppet.

Forklaringen på dette fenomenen er naturligvis at tyskerne vet hva Sovjet er for noe, mens vestmaktene forøvrig går rundt med vrøvlende ideer om sameksistens, internasjonal våbenkontroll, nedrustning og evig fred. Den eneste måte alt dette kan virkeliggjøres på er at Vesten kapitulerer totalt og uten betingelser, noe i allfall vest-tyskerne ikke vil være med på. Det er derfor de rus-ter på alle ender og kanter. Kompromissløst og uten tilsynelatende å bry seg større om NATO og FN. For hva er FN? Amerikanske blade blant annet også en mann som general Mark Clark, har betegnet hele FN som en eneste spionasje og infiltrasjonsentral for Sovjet og hevdet at av to tusen amerikanske funksjonærer i FN er i det minste 85 pct. kommunister. Det er derfor bare ønsketenkning å tro at FN kan være noe forsvar mot Moskva. Ikke nu og slett ikke i fremtiden da der vil vrimle inn i organisasjonen såkalte selvstendige negerstater som alle vil være «demokratiske» og Sovjetvennlige.

Det ser ut som om Vest-Tyskland og da nærmest dets forsvarsminister Strauss er kommet til det resultat at «den hjelper seg best som hjelper seg selv. Han har derfor bak FN's rygg underhandlet med Spania og Frankrike om treningsområder for den vest-tyske hær som har det for trangt i hjemlandet. Og til sjøss vil han særlig ta seg av den røde marine i Østersjøen hvor Sovjet nu ifølge Strauss har: 6 kryssere, 150 u-båter, 70 jagere, 120 u-båtjagere, 220 minesøkere, 200 torpedobåter, 5 depotskip, 50 landgangsfartøyer.

Vest-Tysklands marinestyrke er ifølge «Deutsche Soldatenzeitung»:

5 jagere, 7 fregatter, 2 u-båter, 33 minesøkere, 28 torpedobåter, 17 kystvaktskip, 6 landgangsfartøyer.

Det er planlagt og under bygging flere og større fartøyer idet Vest-Tyskland inntil november 1959 ikke kunne bygge jagere over 3 000 tonn og u-båter over 350 tonn. Denne innskrenkning er nu bortfalt.

I dag seiler under tysk flagg i Nord- og Østersjøen 136 krigs- og 28 hjelpeskip.

KONRAD SUNDLO.

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsv. 5, Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 - Oslo

FOLK OG LAND

7

Va banque med Norges Bank?

(Forts. fra s. 1)

lån (driftsmidler) til Verdensbanken.

Hva det ville komme til å skje om Tyskland skulle komme til å imøtekomme kravet om oppskrivning av sin currency tør jeg ikke tenke på. Jeg er dødelig redd for enhver form for deflasjon, fordi den øker gjeldsbyrden. En stabil valuta er selvsagt det eneste riktige og rettferdige, men en mild inflasjon er i alle fall å foretrekke fremfor en deflasjon.

Enhver som har interesse av disse sakene tør jeg henvise til en tabellarisk «internasjonal konjunkturoversikt» i «Økonomisk Revy» (utgitt av den norske bankforening) nr. 7 side 304. Den fåes i Narvesens Kioskkompani.

I DISSE DAGER

har kampen om det tyske revaluerings-spørsmål tat en ny vending. «The national institute of Economic and social research» har analysert stillingen på bred basis. Ordvalget i dette offisielle organ er naturligvis meget forsiktig, men det sies at tilstanden slett ikke er tilfredsstillende, og at der er lite håp om en snarlig bedring. «En formodning om at sterling og dollar bør devalueres likeoverfor noen kontinentale currencies — deriblant tyske mark — kan leses mellom linjene», sier «News Chronicle» og legger til for egen regning, at en ortodoks løsning av problemene ikke syns å være populær innenfor «the National Institute» særlig hvis den inneholder «a deflationary tinge».

Alle ting tyder nu på at det offisielle England finner det fornuftigere å øke sin konkurransevne på verdensmarkedet ved å gjøre sin currency billigere enn å drive Tyskland ut i en deflasjons uoverskuelige rekkevidde. — Konkurransen fra østen har åpnet deres øyne. De lavere lønninger fra den kant er det vanskelig å få bukt med.

Det har jo hendt adskillig i det siste, bl. a. forteller Englands handelstraktat med Japan, at det er vanskelig å ta opp kampen mot «rice-cheapwages», for de japanske lønninger bygger på billig ris, er en utfordring ikke bare til engelsk økonomi i sin almindelighet men også til fagforeningers lønnspolitikk uansett landegrenser.

Men selv om nu engelske aviser kommenterer institutets publikasjon med et spørsmål: «would devaluation solve all our problems?» og legger til: «no change seems immediately likely», så syns jeg nok at faremomentet for verdiforringelse av våre utenlandske reserver er kommet nærmere.

I juli måned fikk England en ny stor økonomisk stimulans, idet gull- og valuta-be-

holdningen steg med det anseelige beløp av 37 millioner pund sterling. Men det er med denne stimulansen som det er med stimulanter flest, at den er meget flyktig. Den er ikke oppnådd på grunn av øket eksport, men har sin årsak i renteforholdene i landet.

England har trukket til seg av den kapital som representerer rentesugere og spekulasjons-hyener verden over. Selv i norske aviser har det vært skrevet om noe, som går under navn av «Eurodollars». Det er terminbestemte forretninger, som gjerne sikres mot verdiforringelse ved forretningsinngåelse, og de blir da en ren renteforretning i løpetiden. Selvsagt kan disse forretninger fornyes ved terminens utløp, men kreditor har full anledning til å trekke seg tilbake etter eget for-godtbefinnende. Denne kapital er altså meget flyktig og representerer både «den søte kløe og den sure svie». Disse «Eurodollars-forretninger» har antatt et slikt omfang at selv amerikanerne har sendt en ekspertkommisjon av drevne «investigators» til England for om mulig å få fullt kjennskap til omfanget og virkningen av det hele. De er blitt til gene selv for Amerika.

Hvis Norges Bank ikke skulle ha kjennskap til den finansteknikk, som disse forretninger er bygget på, så er det sikkert noen her hjemme, som kan fortelle om det. Jeg vet at denslags forretninger har utløpere her også.

Det eneste sikre vil være om Norges Banks ledelse vil gå til handling før portene stenges for gull-barrene.

Det vil heller ikke være av veien om Norges Bank også ville konsultere sine kreditorer.

ANDERS MELTEIG.

«Fullmakt» — —

(Forts. fra s. 4)

stod av et dusin norskfødte og formentlig norsktenkende menn, måtte der da være en eneste som hadde kjennskap til dette institutt, hvis det inngikk i konstitusjonen. — Man kunne med det ikke alene ha beroliget hans majestets overfølsomme konstitusjonelle samvittighet — hvilket selvfølgelig ville vært meget verdifullt — men man kunne endog ha reddet landet for krig og spart 10 000 menneskeliv og adskillige verdier, bl. a. 13 milliarder kroner.

Parlamentarismen, som man altså sloss for, hva med den? Dens kurs har sunket betydelig i de årene, som er gått. Den er endog fra meget ansett hold betegnet som «fordervelig».

OGSÅ EN JUBILANT !

«En av våre elskeligste og mest varmhjertede politikere fra etterkrigsårene» fyller 70 år, forteller Dagbladet. Denne elskelige og varmhjertede politiker er ingen annen enn Aslaug Aasland, som i 1945 påtok seg ledelsen av Bredtvedt, hvor de kvinnelige NS-medlemmer ble innesperret og avskyelig behandlet. Riktignok satt hun ikke i stillingen lengre enn et halvt år, da hun som takk for god innsats ble forfremmet av Gerhardsen til statsråd. For ordens skyld anføres at hennes efterfølger som fangevokter ikke var det spor bedre.

*

SØR-AFRIKA

La oss fortsatt holde oss til Dagbladet, som er en mangeslunget avis med urokkelig tendens. «Fascistiske stormtropper i Sør-Afrika» setter bladet som overskrift over et telegram, som forteller at den hvite befolkning nå har satt opp støtte-tropper til forsvar hvis svartingene skulde gå til voldsomheter. Fascismens siste tilvekst er altså ifølge bladet de hvite som ikke godvillig og uten protest lar seg slakte ned av de svarte villmenn.

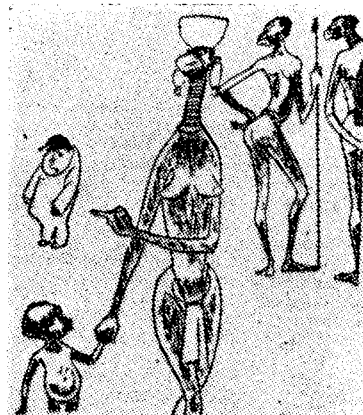
*

GESKJEFTEN MA PASSES

Jødene er som kjent flinke til å passe sin geskjeft. Det ble laget en millioninntekt på Anne Frank og nå står Eichmann for tur. Filmprodusenten David Diamond fra United Artists har ifølge en melding begitt seg til Israel for å konferere med Ben Gurion angående en film om «Adolf Eichmanns liv». Den blir sikkert et verdig motstykke til den svenske svindefilmen om Hitler og «Mein

Kampf» som vi også skal berikes med her i Norge utpå høsten. En slik sjanse til nyhets kan en jo ikke la gå fra seg i dette land. Selv Adenauers Tyskland klarte ikke å fordøye denne film i sin opprinnelige form, men foretok adskillige beklipninger, som vel var nødvendige fordi en naturligvis ikke kan servere tyskerne altfor komiske ting om det de selv har opplevet. Men alle gode demokrater hylte naturligvis opp om de tyske «nynazister». Her i Norge kan en iallfall være sikker på at ingen faller på å klippe bort hverken hets eller åpenbare tåpeligheter.

*

«Dette er ikke noen omgang for deg, Kwambo — en slik en uten selvbestemmelsesrett» (Nürnberg Nachrichten).

*

SAKEN MOT MORGENPOSTEN

Vi er forlengst lei av å berette om alle de sprell som gjøres for å hindre at denne to år gamle sak kommer opp for retten. Imidlertid bør det kanskje bringes videre at etter at Morgenposten skiftet advokat og dermed fikk halt saken ut en rummelig tid igjen, har en nå skiftet dommer. Elstad er erstattet med Hillestad. Hva det kan føre til av nye utsettelse skal vi ikke kunne si, men foreløpig er det meddelt at saken er berammet til 14. november. Ellers er det ikke ende på de frekkheter injurianten tillater seg under ledelse av sin nye prosessfullmektig. Således har Morgenposten reist krav om å få gjennomgå Folk og Lands regnskaper (!) for om mulig å finne de bevis det øyensynlig mangler for de fremsatte beskyldninger mot Hafskjold. Hva Folk og Land har med den sak å gjøre må da guderne og advokat Blom vite. Folk og Land har svart på kravet

Det er fare for at tanken vil lide den samme skjebne som gubben Nygaardsvolds krav om å bli stillet for riksrett. Sagaen beretter om en tildragelse på Hundorp i Gudbrandsdalen ca. år 1015. Den kunne lett komme til å gjenta seg — billedlig talt.

OLAF HOLM.

med å spørre om vi kan få gjennomgå Morgenpostens regnskaper for å finne ut hvilke kapitalinteresser som står bak bladets fortjenstfulle innsats i rettens tjeneste.

*

FELTMARSKALK ALBERT KESSELRING DØD

En av Tysklands mest kjente generaler fra annen verdenskrig, feltmarskalk Albert Kesselring er avgått ved døden 74 år gammel. Kesselring startet som artillerioffiser, men ble i 1937 overført til flyvåpnet. Etter innsatsen i Polen — og i Frankrike-felttoget ble han i 1940 forfremmet til feltmarskalk. Han deltok selv stadig personlig i flyvningene mot fienden, slik at Göring måtte nedlegge forbud mot at han deltok i flyvningene over England. Han var ellers en av de varmeste forkjempere for at Tyskland skulde forsøke en invasjon i England. I 1941 ble han utnevnt til overbefalshaver Syd, og hadde da under seg alle tyske luftstridskrefter i Middelhavet og på den afrikanske front. Da de allierte landet i Italia ble Kesselring utnevnt til sjef for alle de tyske stridskrefter på sydfronten. Hans forsvar opp gjennom hele Italia mot en overlegen motstander og under de vanskeligste forhold var en beundringsverdig militær prestasjon. Etter krigen dømte hans ridderlige motstandere ham til døden. Kesselring opptrådte som en mann i retten og erklærte at det var han alene som var ansvarlig for det som var blitt gjort i henhold til hans befalinger. Han nektet å søke om benådning, men dødsdommen ble likevel ikke effektivt. Også etter at han var blitt løslatt viste Kesselring en mandig holdning, alltid rede til å stå frem til forsvar av tysk soldaterære.

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 25,- pr. år, kr. 12,50 pr. halvår. Sverige og Danmark: kr. 29,- pr. år, kr. 14,50 pr. halvår. Utlandet forøvrig: kr. 33,- pr. år, kr. 16,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår.

Løssalg 65 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte.

Bruk postgironr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land
Sambandstrykkeriet
Oslo